

ת"פ 9918/09/15 - מדינת ישראל נגד מחמד ביומי, אחמד אלתמימי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 9918-09-15 מדינת ישראל נ' ביומי ואח'

בפני כב' השופטת ג'ויה סקפה שפירא

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשמים

1. מחמד ביומי 2. אחמד אלתמימי

ב"כ המאשימה: גב' שרה כפרי, מתמחה

ב"כ הנאשמים: עו"ד רמזי קטילאת

גזר דין לנאשם 1

1. הנאשם 1 (להלן: "הנאשם") הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירת התפרעות לפי סעיף 152 לחוק העונשין התשל"ז-1977 ותקיפת שוטר בנסיבות מחמירות לפי סעיף 274(1)-(3) לאותו חוק.

2. נסיבות ביצוע העבירות פורטו בהרחבה בהכרעת הדין. ביום 5.7.14, בשעות אחר הצהריים, אירעה התפרעות באזור העיר העתיקה, בה נטלו חלק כעשרים עד שלושים אנשים. חלקם החזיקו בידיהם מקלות ואבנים. המתפרעים יידו אבנים לעבר שוטרים שנכחו במקום במסגרת תפקידם. הנאשם יחד עם הנאשם 2, השתתפו בהתפרעות וכל אחד מהם יידה מספר אבנים לעבר השוטרים. מטח האבנים פגע באחד השוטרים שהגיע למקום וגרם לפציעתו בכתף ובצוואר.

3. ב"כ המאשימה ביקשה לקבוע בעניינו של הנאשם מתחם עונש הולם שבין שנים- עשר לשלושים חודשי מאסר בפועל ולגזור את עונשו באמצע המתחם וכן להטיל עליו מאסר על תנאי וקנס, תוך שהדגישה את הערכים המוגנים באמצעות העבירה. ב"כ הנאשם ביקש לקבוע בעניינו של הנאשם מתחם עונש הולם שבין מאסר קצר בפועל לשמונה חודשי מאסר בפועל ולגזור את עונשו בשליש התחתון של המתחם תוך שהדגיש את העובדה כי מדובר בבחור צעיר, עובד ותורם לפרנסת המשפחה וכי מדובר באירוע שאירע לפני כשלוש שנים. כל אחד מהצדדים תמך עמדתו בפסיקה.

4. הערכים המוגנים באמצעות העבירות שביצע הנאשם הם שמירה על החוק והסדר הציבורי, על ביטחונם האישי ותחושת הביטחון של התושבים וכן על ביטחונם ושלמות גופם של השוטרים, תוך הגנה על אפשרותם לבצע את תפקידם בצורה חופשית וללא פגיעה.

5. מעשיו של הנאשם בוצעו בלב שכונת מגורים, במהלך תקופה רוויה אירועי התפרעות מסוג זה, שבה גל עכור של אלימות וטרור שטף את ירושלים ואף חלקים אחרים במדינה למשך חודשים רבים. למרבה השמחה, אין אנו מצויים עוד בשיאו של גל זה, ואולם אירועים דומים ואף אירועי טרור חמורים מאלה, מתרחשים עדיין מפעם לפעם בירושלים.
6. אמנם לא הוכח כי הנאשם תכנן את השתתפותו באותה התפרעות בתכנון מוקדם, ואולם יש לשקול את העובדה כי אירועי אלימות מסוג זה הם בעלי השפעה רוחבית מעבר למשמעותם הנקודתית במהלך האירוע עצמו. מעשים שכאלה יש בהם כדי לעודד ולסחוף אחרים ליטול חלק באירועים דומים.
7. האבנים שהושלכו על ידי המתפרעים, ובכלל זה האבנים שידו על ידי הנאשם, הושלכו מתוך מטרה לפגוע בשוטרים, והנאשם לא טען אחרת. במהלך האירוע נפצע אחד השוטרים כתוצאה מידי האבנים. לא הוכח כי דווקא האבנים שהשליך הנאשם הן אלה שפצעו את השוטר, ואחריותו לפציעה נובעת מכך שנטל חלק בהתפרעות וביצע את העבירות בצוותא עם אחרים. אבנים הן נשק קר מסוכן, שיש ביכולתו לפצוע, ובמקרים מסוימים אף להרוג, ועל הענישה לבטא את מידת הסכנה הנשקפת כתוצאה משימוש באבן ככלי נשק.
8. עיון בפסיקה מלמד כי ככלל, הוטלו עונשי מאסר בפועל על מי שנטלו חלק באירועים מסוג זה, אף כאשר מדובר היה בצעירים נטולי עבר פלילי ואפילו קטינים. ראו עפ"ג (ירושלים) 21523-08-15 **מדינת ישראל נ' עיסאם ענאטי** (14.10.15); עפ"ג (ירושלים) 43417-02-16 **מדינת ישראל נ' מהדי אבו רג'ב** (20.3.16); עפ"ג (ירושלים) 3148-02-16 **מדינת ישראל נ' רמזי ג'הבה** (24.2.16); עפ"ג (ירושלים) 30191-02-15 **מדינת ישראל נ' אמג'ד אגרוף** (27.7.14); עפ"ג (ירושלים) 33781-01-15 **מדינת ישראל נ' אשרף עזאייזה** (19.4.15).
9. לנוכח האמור לעיל אני קובעת כי מתחם העונש ההולם את מעשיו של הנאשם מתחיל בשבעה חודשי מאסר בפועל ומגיע עד כדי שמונה- עשר חודשי מאסר בפועל ולצדם ענישה נלווית של מאסר מותנה, ובמקרים המתאימים גם קנס.
10. הנאשם בן 29 ולחובתו הרשעה קודמת אחת בעבירות רכוש, בגינה נדון בשנת 2013, לעונש של מאסר בעבודות שירות ומאסר מותנה.
11. מובן כי עמידתו של הנאשם על כך שתובאנה ראיות להוכחת אשמתו, אינה יכולה להוות שיקול להחמרה בעונשו, ואולם אין הוא זכאי ליהנות מאותן הקלות שלהן זוכים מי שנוטלים אחריות על מעשיהם. העובדה שהנאשם לא לקח אחריות על מעשיו היא בעלת משמעות במבט צופה פני עתיד. יש בה כדי ללמד, כי הנאשם לא הפנים את הפסול שבמעשים וקיים חשש כי הוא ישוב לבצעם. על כן סברתי כי יש לשקול בעניינו של הנאשם גם שיקולים של הרתעת היחיד שיבואו לביטוי בתוך מתחם העונש ההולם.

12. כאמור, אין אנו מצויים עוד בשיאו של גל האלימות, ואולם, לדאבון הלב, אירועי התפרעות דומים לא עברו מן העולם והם מוסיפים להתרחש מדי פעם בפעם, ופוגעים בסדר הציבורי, בביטחון התושבים וביכולת לנהל אורח חיים תקין. אני סבורה כי ענישה בעלת היבטים של חומרה יכולה לסייע בהרתעת הרבים מפני ביצוע עבירות דומות, ועל כן יש לתת משקל מסוים, מדוד, גם לשיקול זה.

13. לחלוף הזמן מאז ביצוע העבירות- כשלוש שנים- יש לתת משקל נמוך בלבד. כתב האישום הוגש כשנה וחודשיים לאחר ביצוע העבירות ואולם חלק ניכר מהדיונים במשפט נדחו מטעמים הקשורים להגנה, ובכלל זה בשל אי התייבבותו של הנאשם לחלקם.

14. לנוכח האמור לעיל, מצאתי לגזור את עונשו של הנאשם בחלקו האמצעי של מתחם העונש ההולם ואני גוזרת עליו את העונשים הבאים:

א. שנים- עשר חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו. ב"כ הנאשם יודיע עד ליום 6.7.17 מהם ימי מעצרו של הנאשם.

ב. שישה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר, שלא יעבור עבירת אלימות נגד הגוף מסוג פשע.

ג. ארבעה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר, שלא יעבור עבירת אלימות נגד הגוף מסוג עוון או עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

15. לנוכח טיבן של העבירות, ובשים לב לרכיבי העונש האחרים שנגזרו, לא מצאתי לגזור על הנאשם גם קנס.

16. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ח' תמוז תשע"ז, 2/7/2017 במעמד הצדדים.